

τὸ μαραφέτι τῶν προεστῶτων καὶ κατὰ τὰς τοπικὰς συνηθείας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μὲν τὰς ὑποθέσεις ὁποῦ κάμνει ταχσῆλι, νὰ πέρνει ρέσιμον 10 ο/ο, ἀπὸ δὲ τοὺς σερετ δαβᾶδες νὰ μὴ ζητῇ . . . οὔτε ὀβολόν. Νὰ μὴν ἔρχονται εἰς τὸ ἐξῆς βεκίληδες τῶν δραγουμανέων εἰς τὰ νησιά μας, διὰ νὰ συνάζουν τοὺς πακιγιέδες, μήτε βηκιαλέτι νὰ πληρώνωμεν . . . "Όταν ἔρχονται μαμούρηδες, πουμπασίρηδες εἰς τὸ πτωχὸν νησίον μας διὰ κοινὰς ὑποθέσεις, νὰ διορίζεται ἐγγράφως εἰς τὸ πουνγιουρουλδὶ τὸ χισμέτι των ἐγγράφως, κατὰ τὸ χάλι μας, καὶ ὅταν δὲν εἶναι διωρισμένον τὸ χισμέτι των ἐγγράφως, οἱ πουμπασίρηδες νὰ μὴ ζητοῦν ἐδῶ τίποτε. "Όσοι πουμπασίρηδες σταλθοῦν δι' ὑποθέσεις μερικάς, νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ ζητοῦν, οὔτε νὰ πέρουν ἀπὸ τὴν κοινότητα οὔτε χισμέτι, οὔτε ταϊνάτι, ἀναθεωρουμένου τοῦ δαβᾶ, κατὰ τὴν τοπικὴν μας συνηθειαν καὶ νὰ πληρῶνῃ τὸ χισμέτι ὁποῖος ἔχει τὸ ἄδικον . . .».

689

1819. Γράμμα, τῆς 5 'Ιαν., τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Θεοδώρου Ρίζου, πρὸς προεστῶτας τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . ἦλθε προσκλαιόμενος εἰς ἡμᾶς ὁ Γιάννης Δούπας, διὰ τὴν παράνομον καὶ ἄδικον ἀπόφασίν σας εἰς μίαν του διαφοράν. 'Επειδὴ, λέγει, ἀπόθανεν ἡ μητέρα του, πρὸ ἐννέα μηνῶν, μανθάνωντάς το αὐτὸς ἐδῶ, ἦλθε προλαβόντως ἐξεπίτηδες, διὰ νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν εὐρεθεῖσαν περιουσίαν της, ὡς μοναχογιὸς καὶ υἱός, εὐχάριστος μάλιστα εἰς τοὺς γονεῖς του, κατὰ τὴν ἔκθεσιν ὁποῦ μᾶς ἔκαμε, τόσον τοῦ πατρικοῦ χρέους, ὁποῦ αὐτὸς ὡς μόνος κληρονόμος ἐπλήρωσεν, ὅσον καὶ τὴν περιποίησιν ὅπου ἔκαμνε τὴν μητέρα του εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν, καθὼς σᾶς εἶναι γνωστόν. Εὐρίσκοντας ὁμῶς τὰ γονικά του πράγματα μοιρασμένα εἰς ἄλλους ἀπὸ τὴν ἰδίαν μητέρα του, ἔκαμεν εἰς τὸ κριτήριον ἀγωγὴν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐγνώρισαν τὸ δίκαιόν του, ὅτι, ὡς υἱός, ἔχει δικαίωμα νὰ γένῃ καὶ ὀλικῶς κληρονόμος, κἂν ἡ μητέρα του, διὰ λόγους ὁποῖουσδήποτε, φαίνεται νὰ τὸν ἀπεκλήρωσε. Πλὴν μερικοὶ ἀπὸ λόγου σας, ἀντιτείνοντες εἰς τοῦτο διὰ τὰ τέλη σας, ἀποβάλατε τὸν ἄνθρωπον ἄπρακτον, οὔτε τὸ δίκαιον σεβόμενοι, οὔτε τὰς ποινὰς τοῦ πολιτικοῦ νόμου φοβούμενοι, παραβαίνοντες οὕτω παρατόλμως τὸν γενικώτατον νόμον, ὅστις δικαιώνει πάντοτε τὰ παιδιὰ νὰ κληρονομοῦν τὴν γονικὴν των περιουσίαν, κἂν οἱ γονεῖς ἀντιπράττουν ἐνίοτε, παραφερόμενοι ἀπὸ τὰ πάθη των καὶ αὐτοί. 'Ημεῖς λοιπόν, διὰ τὸν νόμον τοῦτον, αποφαινόμενοι πολιτικῶς, γνήσιον καὶ μόνον κληρονόμον τὸν εἰρημένον Γιάννην τῆς γονικῆς του περιουσίας, προστάζομεν αποφασιστικῶς, νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀνενόχλητος καὶ ἀναντίστατος, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς παρουσίας μας . . . ὅσον καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα κινητὸν καὶ ἀκίνητον γονικά του, πληρώνοντας ὅσον χρέος εὐρέθῃ, ὅσαν ἐξοδεύθησαν εἰς τὴν θαντὴν τῆς μητέρας του, ἀποδίδοντας δὲ καὶ ὅσα αὐτὴ εἰς τὴν διαθήκην της διορίζει διὰ τὴν ψυχὴν της. Τὴν δὲ νόθον κληρονόμον ἀνεψιὰν ἀποξενώνομεν ἀπὸ τὴν τοιαύτην κληρονομίαν, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ φυσικοῦ Νόμου, σεβόμενοι καθηκόντως τῆς φύσεως τὰ δικαιώματα . . .».

690

1820. 'Εγγραφον, ἀπὸ 3 'Ιουνίου, τοῦ δραγομάνου τοῦ καπουδᾶν πασᾶ Ν. Μουρούζη, πρὸς τοὺς προεστῶτας καὶ συνδίκους νήσου 'Υδρας,

ἐν 25, τ. 6, σ. 351–352.

«Ἡ κληρονομικὴ διαφορὰ . . . ἀνηνέχθη εἰς τὸν . . . καπουδὰν πασᾶ . . . Ὅθεν . . . ἐπιτάττομεν ὑμῖν . . . νὰ περιγράφητε ἐν τῇ κοινῇ ὑμῶν ἀναφορᾷ . . . τίνες οἱ περὶ αὐτῆς νόμοι καὶ κανονικὰ ἔθιμα τῆς νήσου σας, διὰ νὰ γνωστοποιηθοῦσιν . . . καὶ οὕτω νὰ γίνη ἡ περὶ αὐτῆς διευθέτησις κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου . . .».

691

1820. Γράμμα, ἀπὸ 19 Ἰουνίου, τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μουρούζη,

πρὸς τὸν ταξιδάρην καὶ προεστῶτα καὶ ἐπιστάτα τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . ἐπειδὴ ἀρχαία συνήθεια καὶ τοπικὸς νόμος ἐπικρατεῖ, ὅτε θᾶτερος τοῦ ἀνδρογύνου ἄπαις ἐκμετρήσῃ τὸ ζῆν, παραχωρεῖται μὲν εἰς τὸν ζῶντα ἡ ἐξουσιότης καὶ ἐπικαρπία τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ τετελευτηκότος, ἄχρῃ οὗ διαμένει ἄγαμος, μεταφέρεται δὲ ἅπασα ἡ παντὸς εἵδους κινητὴ περιουσία εἰς τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς . . .».

692

1820. «Ἐγκόλπιον Χριστιανικόν», τῆς 27 Αὐγ., ἐν Βαρσοβία. Ὑπογράφει : Α.Π.(αππᾶ)ς.

Ἐν 26, σ. 75–76.

693

1820. Προνόμια τῆς νήσου Χίου,

συμφώνως πρὸς τὴν Ἀπάντησιν τοῦ «Πανελληνίου», διὰ τοῦ Καποδίστρια, τῆς 18/30 Ὀκτ. 1828, πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Συμμάχων Αὐλῶν, ἐν 228, τ. 11, σ. 321–323.

« . . . εἰς τὰ 1820 τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Χίου ἔκειτο ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν βάσεων. Ὁ σουλτάνος ἔστελλε κατὰ διετίαν ἓνα διοικητὴν, . . . ὅστις πληρῶνων ποσότητα τινα εἰς τὸν κύριόν του, ἐδιοικοῦσε τὴν νῆσον δι' ἰδίον του λογαριασμόν. Εἶχε δὲ οὗτος καὶ ἓνα ἀστυνόμον, λεγόμενον σούμπασην . . . Ἐνας κριτῆς τοῦρκος (καδῆς) ἐστελλετο ἀπὸ τὴν Κπ. καὶ αὐτὸς ἐθεώρει τὰς ἀφορώσας τοὺς τούρκους καὶ ραγιάδες πολιτικὰς καὶ ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις, ἔχων ὡσαύτως ἀπεριόριστον διάρκειαν. Ἐστελλετο προσέτι ἀπὸ Κπ. καὶ ἓνας τοῦρκος διὰ τὴν σύναξιν τῆς μαστίχης (σακίζ) . . . Ἐκτὸς τῶν Ἀρχῶν τούτων, ἡ Ὁθωμανικὴ Πόρτα ἀνεγνώριζε τὴν Κοινότητα ἢ Δημογεροντίαν τῆς Χίου, συγκειμένην ἀπὸ 5 ἐντοπίους πολίτας, κατ' ἔτος ἀνανεουμένους. Ἡ Ὁθ. Πόρτα ἀπετείνετο πάντοτε πρὸς αὐτοὺς δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τοὺς ραγιάδες, καὶ δι' ὅλας τὰς περὶ χρημάτων ἐκτάκτους καὶ καταχρηστικὰς ἀπαιτήσεις της. Οἱ Δημογέροντες εἶχον ἀντιπροσώπους εἰς Κπ., ἐκλεγομένους ἐνιαυσίως μεταξὺ τῶν ἐμπορευομένων εἰς ταύτην τὴν πόλιν Χίων . . . Παρεκτὸς τῆς Δημογεροντίας, εἶχεν εἰσέτι ἡ νῆσος πολιτικὰς χριστιανικὰς Ἀρχάς, μᾶλλον ἢ ἥττον ἐξαρτωμένας ἀπὸ ἐκείνην. Οἱ Δημογέροντες οὗτοι, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς αποφάσεις διαφόρων Συνελεύσεων τῶν Προκρίτων τοῦ τό-

